

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - တင်အောင်ခိုင်

ကျွမ်းကျင်ဆရာကြီး

(လီနင်းဖန်)

(Chapter 181 - 195)

စာစဉ် - ၁၃

အပိုင်း ၁၈၁

(ကံတရား)

လင်မယန်းသည် သက်ပြင်းချကာ အဝေးကို ကြည့်လိုက်ကာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း တုန်လှုပ်နေတော့သည်။

သူ ယခင်က ဆရာကြီး၏ လက်ရေးအား တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ ဆရာကြီး၏ လက်ရေး တွင် ဉာဏ် အလင်းများ ပါဝင်ကြောင်းကို သူသိသည် ။ သို့သော်ငှား..ဤစာလုံးလေး တစ်လုံးသည် သူယခင်က မြင်ဖူးခဲ့သော ကဗျာများထက်ပင် ပို၍ အင်အားကြီးလှသည်။

ကဗျာများတွင် အနုပညာရှင် ပေးချင်သော ဉာဏ်အလင်းများ ပါဝင်တတ်သည်။ သို့သော်လည်း စာလုံးလေးတစ်လုံးသည် စိတ်အင်အား အသိဉာဏ်မြောက်များစွာ ပါဝင် နေသည်ကို ယခုမှသာ တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆရာကြီး ကဗျာရေးမည်ဆိုလျှင် ဤထက်ပင် အများကြီး ပိုလေးနက် လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း သူသေချာပေါက် ပြောနိုင်လေသည်။

"ဟူ"

ဤစကားလုံးလေးသည် သာမန်မျက်စိနှင့် မမြင်နိုင်သော အဓိပ္ပါယ် တစ်ခုခု ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ထို့အပြင် ကျင့်ကြံရေးလောကကတွင် အရေးကြီးဆုံး အရာဖြစ်သော 'ကံကြမ္မာ' ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်နေသည်။

ဆရာကြီးသည် ကံတရားကို မျှော်မှန်း၍ ဤမီးအိမ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့ဟန် တူသည်။

ကံတရား...

ဘယ်လို သဘောတရား မျိုးပါလိမ့် ...

ဤသည်မှာ မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ဦးသာ ဤအဓိပ္ပါယ် အား ရှာဖွေ တွေ့ရှိလျှင် လည်း မူးမေ့သွားမည်မှာ သေချာသည်။

ဖောင်မှာ အင်မော်တယ် အမွေအနှစ်ဆီသို့ ကိုယ်တိုင်မျောသွားသည်မှာ လည်း အံ့ဩစရာ မရှိတော့ပေ။ ဤကဲ့သို့သော ကံတရားအား မျှော်ကိုး သော ပစ္စည်းလေးသာ ရှိလျှင် သူတို့၏မျက်လုံးများက ဆုတောင်းစရာပင် မလိုဘဲ အင်မော်တယ် ပစ္စည်းများကို ရှိဦးသာ ဖြစ်သည်။

အိုး.....

ဒါ က ကံကောင်းမှု တွေ ပါဝင်နေတဲ့ ရတနာပဲ ဖြစ်ရမယ်..

သေချာပေါက် အရမ်းတန်ဖိုးရှိမှာပဲ ...

လင်မုဖန်း မျက်ခွံများလှန်၍ စဉ်းစားနေကာ သူဦးနှောက်မှာ ကွက်လပ် ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေတော့သည်။ သူသေတော့မည် ဟုပင် ထင်ယောင်လာ မိ၏။

ထိုစဉ် ပိုးစုန်းကြူးမိစ္ဆာမှာ လူပါးဝစ္စာ ကြည့်၍ ပြောလာလေသည်။

" ကျုပ်ကို ဖေဖေလို့ခေါ် ၊ ခင်ဗျားဆုတောင်းတွေ ကျုပ်ဖြည့်ဆည့် ပေး မယ်.."

" ဖေဖေ..." လင်မုဖန်းမှာ နှောင့်နှေးမှု ပင်မရှိဘဲ ကြောင်အစွာဖြင့် လိမ် လိမ်မာမာ ခေါ်လိုက်မိ၏။

ပိုးစုန်းကြူးမိစ္ဆာ က တည်ငြိမ်စွာ ဖြင့်

" မဆိုးပါဘူး ... သားလေး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ကျုပ် သခင်အတွက်သာ အမှုထမ်းတယ်... ကျုပ်ကို အဖေလာခေါ်လည်း ဘာမှ မထူးဘူး.."

လင်မုဖန်းကြည့်ရသည်မှာ အတော်လေးပင် ကိုရိုကားရား ဖြစ်နေတော့သည်။ ချောင်းဖွဖွ ဟန့်ကာ လင်ချင်းယွင်ကို မေးလိုက်၏။

" သမီးလေး ... အခုပြောနေတာတွေ ကြားလိုက်လား..."

" ကျွန်မ ဘာမှ မကြားရဘူး .." လင်ချင်းယွင်သည် လင်မုဖန်းကို ကြည့်လိုက်ကာ

" အဖေ့ အပြုအမူ တွေက အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းတယ်... ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မလည်း အဖေလို မခေါ်လိုက်ပါဘူး..."

သူတို့နှစ်ဦး စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ဖောင်သည် အင်မော်တယ်အမွေတော် ဆီသို့ နီးကပ်လာခဲ့သည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ယခုအချိန်သည် မရေမတွက်နိုင်သော ဓါးရှည်များ၏ ချီတိုက်ခိုက်မှု အတန်းကြီးဆီသို့ ရောက်လုနီးပြီ ဖြစ်သည်။

ချီဓါးရှည်များနှင့် တိုက်ခိုက်နေသော သတ္တိရှိသည့် ကျင့်ကြံသူတစ်ဦးမှာ ရပ်တန့်သွားရတော့သည်။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ အမြင်မှားနေပြီ ဟူ၍ ထင်မိကြသည်။

‘ ဖောင် ... ဒီလို အချိန်ကြီးမှာ ဖောင်တစ်စင်း မျောလာတယ်လား...’

‘ သာမန်လူတစ်ယောက် ဒီပိုင်နက်ထဲကို မတော်တဆ ရောက်လာတာနဲ့ တူတယ်..ဘယ်လောက် ကံဆိုးလိုက်လဲ ..."

" နေပါဦး၊ ကျင့်ကြံသူတွေလည်း လှေပေါ်မှာ ရပ်နေကြတယ်..."

လင်မုဖန်းနှင့် လင်ချင်းယွင်တို့သည် လှေပေါ်တွင် ရပ်နေကာ ဆူညံမှုအား ပိတ်ဆို့ခြင်း အစီအရင်ကို အသက်သွင်းလိုက်သည်။ ဆရာကြီးကို အသံများ

က အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်ရန် အသေအချာ ကာကွယ်ထားကြလေသည်။

သူတို့ ထိုအစီအရင် ကို အသက်သွင်းလိုက်ပြီးနောက် ကျင့်ကြံသူတစ်စုအား အေးစက်စက်ပင် အထင်သေးစွာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ယခုမူ သူတို့သည် ဆရာကြီး၏ ဘေးတွင် သစ္စာရှိခွေးများ သဖွယ် ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့တွင် စွမ်းအား အပြည့် ရှိနေကာ ပိုမို အားကောင်းလာသည်ဟုပင် ထင်မှတ်နေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသော အကြီးအကဲက သူတို့အား ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

" ညီအကို ...ဒါက အင်မော်တယ် အမွေတော် တစ်ခုပဲ ... လူတစ်ယောက် အင်အားနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ကျုပ်တို့နဲ့ လာပူးပေါင်းပြီး ဆုကို ခွဲယူကြတာပေါ့ ..."

လင်မုဖန်းက ခေါင်းယမ်းကာ ချက်ချင်း ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

" ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..ဒါပေမဲ့ မလိုပါဘူး..."

အစိမ်းရောင် ဝတ်ရုံနှင့် လူကြီးသည် သူတို့နှင့် တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသော ဖောင်လှေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဂူဝင်ပေါက်အနားသို့ ဖောင်ရောက်ခက်ခါနီးတွင် လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်တော့သည်။

" ညီကို ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မမိုက်မဲ စမ်းပါနဲ့ ... ဝင်ပေါက်က အတော်အနံ့တရယ် များတယ်..ကျုပ်တို့နဲ့ လာ ပူးပေါင်းဖို့ နောက်မကျသေးပါဘူး..."

လင်မုဖန်းမှာ သူ့ကို တစ်ချက်ပင် လှည့်မကြည့်ချေ။ သူ့ ဝတ်ရုံ မှာ လေထဲတွင် တဖျက်ဖျက် လွင့်နေကာ အရှိန်အဝါ ကြီးသော အငွေ့အသက်များကို

လေထဲတွင် ထုတ်လွင့်နေတော့သည်။

‘ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ အရူးတစ်သိုက်ပဲ ... လှေပေါ်က ကံကောင်းခြင်းတွေက ကျုပ်နဲ့ အတူရှိနေ ပြီ... အင်မော်တယ်အမွေတော် က ကျုပ်ကို ဘယ်လိုမှ ဘေးမဖြစ်စေနိုင်ဘူး..." လင်မုဖန်း ဂုဏ်ယူစွာ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

‘လှေက ဒီအချိန်ကြီး ဘာလို့ရောက်လာတာလဲ ... သူတို့ စိတ်လွတ်နေကြတာလား"

‘အိမ်မက်ယောင်ပြီး လမ်းလျှောက်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့"

"ဟူး... သနားစရာပဲ... လှေပေါ်မှာ အတော်ကြည့် ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး ကျင့်ကြံသူ တစ်ဦးလဲ ပါသေးတယ်..."

ကျင့်ကြံသူများသည် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ လှေကိုသာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြည့်နေ

ကြသည်။ လှေလေး ပျက်ဆီးသွားမည့် မြင်ကွင်းကို ကြိုတင်ခန့်မှန်း နေကြ၏။

ဖောင်ပေါ်တွင် ကာကွယ်ရေး အစီအရင်တစ်ခုပင် မရှိချေ။ ၎င်းအား အလွန်ချို့တဲ့ ရိုးရှင်းစွာ ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ချီခါးရှည်များ လှေပေါ်သို့ ကျရောက်လာလျှင်လည်း ပုန်းခိုရန်နေရာပင် မရှိပေ။ သို့သော်လည်း ယခုအချိန်ထိမူ ခါးရှည်များ၏ တိုက်ခိုက်မှု ကို အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရသေးပေ။

သို့သော်ငှား ဝင်ပေါက်သို့ ရောက်သည်နှင့် ပျက်စီးသွားမည်မှာ မလွဲမသွေ ဖြစ်တော့သည်။

လှေမှာ ပို၍ နီးကပ်လာသည်။ တစထက် တစ နီးကပ်လာပြန်သည်။

ထိုအခြေအနေတွင် စောင့်ကြည့်နေသော ကျင့်ကြံသူများသည် လှေပေါ်မှ

လူများထက်ပင် ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေတော့သည်။ သူတို့သည် အသက်များ ကို အောင့်ထားကြကာ သူတို့၏ စိတ်အာရုံများ ပျံလွင့်နေစဉ် ချီခါးရှည်များ ကြောင့် နာကျင်မည်ကို စိုးရိမ်နေမိကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖောင်မှာ ဝင်ပေါက်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ တဆက် တည်း ဝင်ပေါက်ဆီသို့ ဝင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

လူများသည် သူတို့နှလုံးများ ထွက်ကျတော့မယောင် ခံစားနေရသည်။

လင်မုဖန်းသည် သူတို့မျက်လုံးများနှင့် ဆုံမိသောအခါ နှစ်ဖက်စလုံး အကြည့်များ ဖလှယ်ကာ အသံတိတ် စကားပြောကြသည်။ သို့သော် နှစ် ဖက်စလုံး ပြောနေသော စကားများမှာ တော့အတူတူသာဖြစ်သည်။

‘ဘယ်လောက် မောက်မာလိုက်သလဲ’ ဟူ၍ပင်....

တိတ်တဆတ် နှင့် လှုပ်ခါလျှက်ပင် လှေလေးမှာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။

ဟင်.. ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...

ကျင့်ကြံသူများမှာ အလွန်ပင် ကြောင်အနေကာ ကြက်သေသေ နေကြ တော့သည်။ သူတို့ မျက်နှာပေါ်မှ ရယ်တော့မည့် အပြုံးများသည် ချက်ချင်း တောင့်ခဲသွားတော့သည်။ ထိုအချိန်၌ မည်သူမှ မရယ်မောနိုင်တော့ပေ။

ချီခါးရှည်တွေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ... ကျိုးကုန်ပြီလား...

ဒီလို လှေအကြီးကြီးတောင် ဝင်သွားနိုင်ပြီး ငါတို့လို လူသေးသေးလေး တွေက ဘာလို့ မဝင်ရောက် နိုင်တာပါလိမ့် ...

" ကျုပ်တို့ အတွက် ဒါကအခွင့်အရေးပဲ ... အင်မော်တယ် အမွေတော် မှာ လည်း ချို့ယွင်းမှု ရှိနေတယ်... ကျုပ်တို့ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အမြန် ဝင်သွားကြမယ်..."

တစ်ယောက်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေကာ အော်ပြောလိုက်သည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် အလင်းပုံသဏ္ဌာန်ပြောင်းလဲကာ ဝင်ပေါက်ထဲသို့ စိတ်မရှည်စွာ တိုးဝင်လိုက်တော့သည်။

ဘွန်း...

သို့သော်လည်း ဓါးရှည်များ မြောက်များစွာ ပြန်ထွက်လာပြန်သည်။ မျက်စိတစ်မှိတ်လေး အတွင်းတွင် နောက်ထပ် အပြစ်မဲ့သော ကျင့်ကြံသူတစ်ဦး မှာ ကျဆုံးရလေပြီ။

အစိမ်းရောင် ဝတ်ရုံနှင့် လူကြီးသည် သူ့ဘဝကို စတင်၍ သံသယရှိလာကာ မယုံနိုင်ဖွယ် ပြောတော့သည်။

" ဒီဝင်ပေါက်က မျက်နှာတွေကို များ မှတ်မိနေတာလားကွာ...ဒါမှမဟုတ် တမင် သောက်ကျင့်ယုတ်နေတာများလား..."

ဂူဝင်ပေါက်သည် ဘာမှမရှိသော တံခါးတစ်ချပ်နှင့် တူ၏။ သို့သော်လည်း လရိပ်ရေကန် အလယ်ရှိ နေရာလွတ်အလွှာကို ဖွင့်ဝင်နိုင်ရန် သဘာဝလွန်စွမ်းအား တစ်ခုခုကို အသုံးပြု ရပေမည်။ ဂူထဲသို့ ဝင်ရောက်သည်နှင့် ထိုနေရာလွတ် နယ်မြေ ဆီသို့လည်း ဝင်ရောက်ရမည်ဖြစ်၏။

အထဲတွင်မူ မှောင်မဲနေသော ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေကာ ရှည်လျား၍ ကျဉ်းမြောင်း သော စမ်းချောင်း တစ်ခုရှိ သေးသည်။ သို့သော် စမ်းချောင်းသည် တောက်ပနေကာ အမှောင်ထုထဲတွင် အလွန် လင်းထိန်ဖြူဖွေးသော ပိုးကြိုးဖြူ တစ်ခု သဏ္ဌာန်ဖြစ်နေလေသည်။

ဖောင်မှာ ထို စမ်းချောင်းအတိုင်း တိတ်ဆိတ်စွာ မျောပါလာသည်။

ပွက်..ပွက်..ပွက်...

သူတို့အရှေ့တွင် ရောင်စုံလှိုင်းများနှင့် စိတ်စွမ်းအင်ချီများမှာ နေရာတိုင်း

တွင် စီးဆင်းနေကြသည်။ လေထဲတွင် မီးရှူးမီးပန်းများ ဖောက်နေသည့် အလားပင်။

ဤ မီးပန်းများသည် စင်စစ် တိုက်ပွဲ တစ်ခု ဖြစ်နေကာ အတော် ပြင်းထန်လှသည်။

ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ကျင့်ကြံသူရှစ်ဦးသည် လေထဲတွင် စိတ် စွမ်းအင်ပုံရိပ်ယောင်ငါးခု နှင့် တိုက်ခိုက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ စိတ် စွမ်းအင်များမှာ ပုံရိပ်ယောင်များ ဖြစ်ကြသော်လည်း တိုက်ပွဲမှာ အလွန် ပြင်းထန်လှသည်။

စိတ်စွမ်းအင် ပုံရိပ်ယောင်များသည် ဒုတိယမြောက် ဝင်ပေါက်အား စောင့်ကြပ်နေကြကာ ၎င်း ဓါးရှည် တစ်ချောင်း ဆီကိုင်ထားလျက် ရှိကြ သည်။ ထိုဓါးရှည်များသည် ချီစွမ်းအင်များ ထုတ်လွှင့် နေသေး၏။

ကျင့်ကြံသူ ရှစ်ဦးသည် တစ်စုံတစ်ဦး ဝင်လာသည်ကို မြင်သော် အလွန် ဝမ်းသာသွားခဲ့၏။

ဟင်...လှေတစ်စီးလား...

သူတို့မှာ ယခင်ထက် ရွှင်ပျသွားလေတော့သည်။

မိုက်လိုက်တာ...

သူတို့က ဝင်ပေါက်ကို လှေနဲ့ဝင်ခဲ့တာလား.... ဒီလူတွေက တကယ် ကြီးကျယ်တဲ့ လူတွေ ပဲ ဖြစ်ရမယ်...

ထိုလူများ၏ အကူအညီနှင့်ဆိုလျှင် သူတို့အားလုံး ဒုတိယဝင်ပေါက်ကို လျင်လျင်မြန်မြန် ကျော်ဖြတ်နိုင်မည်ဟူ၍ တွေးထင်လိုက်ကြသည်။

ကျင့်ကြံသူများထဲမှ တစ်ယောက်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ

" စီနီယာ... ဒီက အင်မော်တယ်အမွေအနှစ်တစ်ခုပဲ... တစ်ယောက်ထဲ ဝင်

သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်း ပြီး ဆုလာဒ်ကိုလည်း ခွဲ ယူကြ တာပေါ့ ..."

သူပြောသည်မှာ သူ့အရင်ရှေ့က ကျင့်ကြံသူတစ်ဦး ပြောခဲ့သော စကား များနှင့် အတူတူ ပင် ။ သို့သော် ရိုးရိုးသားသား ဖြစ်ပုံ မရှိပေ။

လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ သူ့အား စကားပင် ပြန်ပြော မနေတော့ချေ။ ထုံထုံထိုင်း ထိုင်း တစ်ချက်မျှ သာ လှည့်ကြည့်ကာ ဖောင်ကို ဆက်စီးသွားတော့သည်။

ကျင့်ကြံသူရှစ်ယောက်မှာ တစ်ပြိုင်တည်း မျက်မှောင်ကျုံ့သွားမိသည်။ ထို အထဲမှ တစ်ယောက်က

" စီနီယာ၊ ဒီစိတ်ဝိညာဉ် ပုံရိပ်ယောင် ငါးခုက ဟာသမဟုတ်ဘူးနော်... သူ တို့ကို အတူတိုက်ခိုက်ကြရအောင်.."

မရည်ရွယ်ပါပဲလျက် တိုက်ပွဲမှာ လှေဖောင် လေးထံသို့ ဦးတည် သွား တော့သည်။

' ဟင် .. ဒီ လူက ပုံရိပ်ယောင် တွေ သတိလက်လွတ် ဖြစ်နေပြီး သူ အဆင်ပြေသွားမယ် လို့ တွေးထားပုံပဲ ..."

‘ ဘယ်လောက် ရိုးသား နဲ့အလိုက်လဲ’

‘ စိတ်စွမ်းအင် ပုံရိပ်ယောင် ငါးခုက မြင်မြင်သမျှ အကုန်သတ်ပစ်တာ... စိတ်ဝိညာဉ်တွေ သူ့ကို စတင် တိုက်ခိုက် လိုက်တာနဲ့ ရွေးချယ်စရာမရှိ ငါ တို့နဲ့ ပူးပေါင်းရမှာပဲ...."
